

Ангелъ Каралийчевъ

Помощь

Бѣше късна есенъ. Надъ посърналата Дунавска равнина духаше хладенъ вѣтръ. Прѣскаше дребенъ дъждецъ — обложникътъ, който пои заровенитѣ отъ ралото житни семена. Капѣха последнитѣ жълти листа отъ дърветата. Далечно, въ една закътана между хълмоветѣ долина, димѣше малко селце, забулено въ синя мъгла.

Надолу по разкаляния селски пѣтъ бавно скрибуцаше закѣснѣла волска кола. На колата стоеше една стара жена, наметната съ кълчишно чердже. Задъ нея се бѣше сгушило едно малко момче съ почернѣло лице. То подаваше изподъ черджето главичката си и голѣмитѣ му очи свѣтѣха. Старата се връщаше отъ кѣра. Тя бѣше ходила долу въ ливадето да вади картофи съ внучето си и сега караше колата къмъ село. На лясата се клатушкаха три кошници и единъ човалъ — пълненъ съ едъръ земенъ плодъ. Колата навали въ една долчина, предъ която течеше шуменъ и мжтенъ порой. Отъ дъжда пороятъ бѣше придошелъ, влѣчеше царевична шума, сухо дръже отъ тикви и грозно бучеше. Когато добитѣкътъ нагази въ пороя, преднитѣ колела затѣнаха до главинитѣ и хомотътъ почна да пращи. Слабитѣ воловци, които бѣха уморени отъ тежкия лѣтенъ трудъ, напрегнаха последнитѣ свои сили, ала не можеха да изтеглятъ колата на другия брѣгъ. Спрѣха въ пороя, нагазили до колѣнѣ, и почнаха тежко да дишатъ.

Старата жена и детето, безпомощно се озѣрнаха. Наоколо нѣмаше жива душа. Само гарвани грачеха въ близката лешникова горица. Тѣкмо въ туй време от-